

Děvky se maj!

Jde
Neopírá se o nohy
Má srdce zpěvných ptáků
Nemá ruce
Tvoří myšlenkou
Jde
A předstírá,
že půjde navždy

Pandora se sotva vleče centrem města. Když vycházela z domova, byla zima, navlékla na sebe teplé šaty s rolákem a teď, když vyšlo sluníčko, je jí vedro.

Před ní jdou dvě mladé a elegantní ženy v letních šatech. Jedna vede za ruku asi pětiletou holčičku.

„Řekni tetě, jakou básničku ses naučila,“ nutí matka dceru do řeči. Ta mlčí. Zaujala ji totiž dívka, která je předešla. Byla to taková ta klasická štíhlá prsatá blondýna v opravdu mini šatech. Co chybělo látky, nahrazovaly podpatky jejích bot. Holčička na ní mohla oči nechat.

„A nezapíváš tetě tedy tu novou písničku?“ Dítě nevnímá.

Prsatka asi nějak špatně došlápla a zavravorala. Její ruce našly oporu ve stařeně jdoucí proti ní. Blondýně tak nechtěně poskytla pomoc, ale sama se skácela na zem.

„Taková obyčejná děvka! Ani se to neomluví! Děvka jedna!“ křičí sražená žena ze země směrem za odcházející. Ta se najednou zastavila.

Ne, nebylo to z důvodu svědomí. Jen z kabelky vytáhla klíčky od kabrioletu. Nastoupila do zářivě červeného vozu a odjela.

Holčička vše pozorně sledovala. „A řekni tetě, čímpak bys chtěla být?“ nevzdává konverzaci matka.

Dcera se na ni konečně podívala: „Nno, já bych chtěla být děvka.“

„Cože?“ Vydechla matka.

„Chci být jako ta krásná paní děvka. Děvky se maj!“

Pandora nemůže zadržet hlasitý smích. Přikryla si ústa dlaní a raději zahrnula do postranní ulice, takže už neviděla, jak to s dívkou a matkou dopadlo.

Došla na hlavní náměstí. Udiveně se rozhlédla. Dav v bílých šálách tam právě sleduje obří televizní obrazovku. Z ní pateticky deklamuje nějaký asi napsaný text známá redaktorka:

„Před dávnými lety měli roboti omezenou pohyblivost a museli být uměle naprogramováni. Byli to, přiznejme si to, roboty, čili neživé bytosti s nedostatkem rozumu. Byli to pouzí mechaničtí otroci, produkty naší výroby. Kupovali a prodávali jsme je v domácích potřebách. To ovšem již řadu desetiletí není pravda. Roboti nejsou už neživé objekty. Sami se pohybují, a to kam chtějí, sami uvažují, jak chtějí. Ovšem pořád se o nich mluvilo jako o strojích a obchodovalo se s nimi na speciálních trzích, zrovna tak jako před tisíci lety si bílý muž kupoval černé otroky. Jak kruté, nemorální a neetické to bylo! Jak tím naše společnost upadala do barbarství. Naše maskulinní společnost potřebuje neustále někoho jako obětího beránka, ženy, Afričany, homosexuály, etnické menšiny a teď Slunečníky. To si uvědomovalo stále víc a víc lidí a na počest Slunečníků nazývaných hanlivě roboty si oblékli bílé šály, jaké nosí oni.“

Je tedy logické, že nebylo již udržitelné chovat se k nim jako k výrobkům. Dnešním dnem končí další doba temna v lidské historii. Naši bratři dosáhli i na svá robotí práva. Dnešním dnem vstupuje v platnost zákoník kladoucí Slunečníky na roveň lidem. Dosáhli stejných práv a svobod. Dnešní den je

velký den pro nás všechny, pro vítězství humanismu a ideálu demokracie. Vítejte bratři, bojovali jsme za vás a podařilo se.“

Žena zahrála dojetí a utřela si imaginární slzu a obtočila si kolem krku bílou šálu.

Dav jásá a mnoho lidí a roboťáků mává svými šálami. Lidé v čele začali vyvolávat bojová hesla. Ostatní se přidávají. „Slunečníkům svět! Slunečníkům místo na Slunci!“

Snaží se tiše projít kolem těch rozohněných manifestantů. Pozdě si vzpomněla, že právě dnes tady na náměstí mají roboťáci stroje i lidi sjezd.

Dva mladíci zuřivě mávající šálami si jí všimli. Ukazují na ni kolemstojícím. Honem vešla do nejbližšího obchodu a ani se nepodívala, jestli to byli lidé nebo stroje.

„Bílou šálu?“ zeptala se ji automaticky prodavačka. Na chvíli zaváhala. Křik davu sílí.

„Ano. To mám štěstí,“ pokusila se o úsměv. Prodavačka se na ni podívala nevraživě. „Dnes je dostanete úplně v každém obchodě, tady kolem náměstí.“

„To mě nenapadlo.“

„Mám ji zabalit?“

„Ne, děkuju,“ zrudla a honem si obtočila šálu kolem krku.

Prodavačka docela drze na Pandoru civí, ale sama ji má rovněž skoro předpisově uvázanou. Když si všimla, že se jí na ni Pandora dívá, sklopila oči. „No, jo, žít se chce. Většinou ji nosím v tašce, ale tady v centru je to v poslední době těžký,“ zašeptala.

„Tak brzo zas odjedou do svých měst a vesnic a zůstane tady únosný počet, který si netroufne na nějaké pogromy na nešálové lidi.“

„Kéž byste měla pravdu, ale dějí se už i tady docela hrozná věci. A ti lidský jsou prý někdy ještě fanatičtější než stroje samotné.“

„Slyšela jsem. No nebudeme se vzájemně děsit.“

Pandora vyřídila úřední jednání a rychle odjíždí domů. V tramvaji si nenápadně šálu sundala a strčila do tašky. Na zastávce ji pak hodila do koše.

Na dětském hřišti na sebe křičí několik desetiletých kluků. „Ty mě urážíš,“ řve tlustý chlapec na čahouna. Ten mu celkem klidně oponuje, „Neurážím tě. Já pouze demokraticky říkám svůj názor a ta nová hra je hnusná.“